

ENKELE WOORDEN OVER HET VISCHVERBRUIK IN DE LEGERS VAN NABURIGE LANDEN.

Door L. VAN ACKER,
Kolonel-Intendant der 2^e Legeromschrijving, te Antwerpen.

FRANKRIJK.

De grootste vrijheid wordt, in principie, toegestaan aan de troepenkorpsen aangaande de keus der eetwaren, die deel uitmaken van de voeding der manschappen.

Niettemin, werd meermaals de aandacht der troepenkorpsen gevestigd op de voordeelen van het verbruik van vischsoorten, wier voedingswaarde niet minder is dan deze van vleesch en waarvan het gebruik slechts zekere, gemakkelijk te nemen, voorzorgen vergt.

Het Fransch beheer heeft propagandaomreizen in de troepenkorpsen, door zeevischverkoopers, begunstigd.

Overigens, werd een speciaal onderricht voorzien ten bate der koks, ten einde hun de voedingswaarde en de verscheidene bereidingen van visch aan te leeren.

Eindelijk, met het doel de Fransche visscherij te helpen, werd door een besluit van 2^e Augustus 1935 het verbruik van twee rantsoenen van 0 kg. 175 **vischkonserven** (sardijnen of tonijn in olie) verplichtend gemaakt voor alle manschappen.

De aankoop dezer konserven is aan de Fransche intendance toevertrouwd geworden, welke diensvolgens in de laatste jaren groote aankopen bij de Fransche fabrikanten gedaan heeft.

Dit zijn de voornaamste maatregelen in Frankrijk genomen om het vischverbruik in het leger uit te breiden.

ENGELAND.

Hier is de zaak uit een geheel verschillend oogpunt te beschouwen. In Engeland moet men geen propaganda doen voor vischverbruik. Er is dus geen vergelijking mogelijk met hetgeen gebeurt of zou moeten of kunnen gebeuren in België.

De geheele bevolking eet veel meer visch in Engeland dan in ons land.

Bij het morgenontbijt eet men vleesch of visch : b. v. haring of fishcake (eene soort van vischkoek gemaakt met den overschot van den vorigen dag).

Het volk eet veel drooge visch, die in Engeland zeer goedkoop is en die een belangrijk bestanddeel vormt van het ontbijt.

Bij het leger is dezelfde leefregel in voege, de soldaat krijgt vier eetmalen per dag, waarvan er drie vleesch of visch bevatten.

Met de thee van het ontbijt geeft men hun eieren met spek, worsten met tomatten, enz..., somtijds visch; maar daar, zooals in België, zijn er velen die liever iets anders eten dan visch.

Een onderzoek gedaan in de keukens der Tank Corps heeft vastgesteld dat over een tijdperk van vele maanden, op 21 vleesch of vischeetmalen per week er nooit maar een maal per week visch opgediend werd. Deze verhouding is buitengewoon lager dan in het burgerlijk leven.

Officieren en ander eenheden, die men ondervraagd heeft, hebben verklaard dat men tweemaal per week visch gaf, maar vooral als men, bij het zelfde eetmaal, vleesch kon geven en dat in die voorwaarde de mannen er liefhebbers van waren.

Van ambtswege maakt de visch geen deel uit van het officieel rantsoen en wordt zij niet uitgedeeld zooals vleesch. Zij wordt op de begrootingen, aan de huishouding toegestaan, gekocht.

De dienst van Landbouw en Visscherij meldt wel een omzendbrief aan de korpsoversten gestuurd, hen verzoekend zoo dikwijls mogelijk versche of gedroogde visch bij het rantsoen van den soldaat te voegen, maar er zijn gelijkvormige omzendingen voor andere voedingswaren, zooals melk.

In de praktijk wordt de grootste vrijheid gelaten aan ieder regiment.

In zulke omstandigheden hangt het vischverbruik meer af van de volksgunst en den persoonlijken smaak.

Deze verandert natuurlijk van de eene eenheid tot de andere, maar over het algemeen eet men er veel min dan bij de burgers.

Ook bij den Engelschen soldaat laat de visch den indruk min voedzaam te zijn, en schijnt deswegen min gewenscht.

Het schijnt hier gepast te doen opmerken dat in Engeland de stichtingen, welke geplaatst zijn onder toezicht van openbare besturen, een vischeetmaal eenmaal per week geven. De « London County Council » zou op zulke wijze meer dan honderd tonnen zeevisch per jaar aankopen.

NEDERLAND.

In Nederland is de toestand nog anders.

Daar is er een te veel aan vleesch. De veeteelt mag hoe genaamd niet worden benadeeld, integendeel. Er wordt dus geenerlei propaganda aangewend om het gebruik van visch in het leger en bij de marine meer ingang te doen vinden.

De regeling van het menu, met al of niet gebruik van visch, is aan de commandeerende officieren overgelaten.

De smaak van de soldaten is in de garnizoenen dikwijls zeer verschillend; zelfs in overwegend katholieke garnizoenen schijnen zij weinig te voelen voor het vischverbruik.
